

Italiener-aften med blandede indtryk ...

Dagens Næthed 10-11-60
Sidste premiere hos den italienske operatrup i Falkonercentret

MED opførelsen af Vincenzo Bellinis opera »Norma«, var man i aften naaet til den sidste premiere indenfor aarets italienske operagæstespil.

Denne »Norma«-forestilling havde sin særlige interesse derved, at man der fik lejlighed til at opleve en scenisk opførelse af et værk, der vel i sin helhed maa betegnes som temmelig ukendt herhjemme — det opførtes sidst paa Det kgl. Teater i 1906 med Johanne Bruhn i titelpartiet — men som dog staar som det centrale værk indenfor Bellinis af samtiden højt værdsatte produktion.

Bellini fødtes paa Sicilien i 1802. Trods en levetid paa kun 33 aar lykkedes det denne den store Rossinis yngre samtidige med sine lyrisk-dramatiske værker at placere sit navn blandt de betydeligste indenfor den italienske operas historie. Som teaterkomponist havde han heldet med sig lige fra sit første forsøg, men han adskiller sig fra sin jævnaldrende lige saa succesombruste Donizetti ved en egen sværmerisk melodisk sødme, der, som det naturlige han var, kan gøre ham til

melodiker af Guds naade. Til gengæld forekommer hans harmoniske fantasi yderst begrænset, og i behandlingen af sit orkester naar han selv i sine bedste øjeblikke næppe udover traditionens begrænsning. Det er charmen og storheden i den melodiske linie, der gør, at hans navn endnu holdes i live.

OPFØRELSEN i aften viste det berettigede deri, for ganske uanset at fortællingen om den skønne ypperstepræstinde Norma, der i sin kærlighed til den romerske prokonsul Pollione har brudt sit kyskhedsløfte og født ham to sønner, men som derefter svigtes af ham paa grund af hans forelskelse i den unge præstinde Adalgisa, nu om dage — trods Felice Romanis veltilrettelagte libretto efter Alexandre Soumets drama ikke kan virke som meget andet end hul og udvendig teatereffekt, er selve Norma-skikkelsen dog i besiddelse af saa megen heroisk styrke, at denne sig sine lidenskaber i vold givende kvinde baade i sin kærlighed og sit had til Pollione og ikke mindst i den storslaaede slutscene, hvor hun tilstaar sin brøde og søger døden sammen med ham, faar et menneskeligt format, der virker gripende.

Betingelserne for, at en Norma-opførelse kan lykkes, er saa godt som helt afhængige af titelpartiets fremstillerske. En næsten overmenneskelig stærk og medlevende dramatisk fornemmelse er her af absolut nødvendighed — en fornemmelse, der samtidig skal kunne forenes med en patetisk bevæget foredragskunst, hvilket saa igen stiller vokale krav af de største dimensioner.

MAN vil huske Claudia Parada for hendes Norma i aften, mere paa grund af den karakterstyrke, hvormed hun formede skikkelsens tragik, end for stemmens rent klanglige kvaliteter, skønt hun dog ogsaa paa dette omraade ofte skabte sublime øjeblikke. Men det sanglige format, hvormed hun forleden formede en uforglemmelig Tosca, er dog vel næppe helt dækkende over for Norma-partiets lyriske sider.

Men baade i scenerne sammen med hendes svigefulde elsker, Pollione, i hvis parti man havde lejlighed til at beundre Salvatore Pumas' flotte, men i høiden noget forcerede tenor, og i andenaktens bevægede afsnit, hvor hun af sin rivalinde Adalgisa overtales til at opgive sit fortvivlede forsæt om at ville dræbe begge sine børn, blev der præsteret skøn og betagende sangkunst. Som Adalgisa gjorde Myriam Pirazzini sig nemlig ogsaa smukt gældende.

Som Normas fader, ypperstepræsten Oroveso, bemærkede man Salvatore Catanias magtfulde bas, og i mindre partier hørtes Gabriele de Julis som Flavio og Lea Liuzzo som Clothilde, Normas veninde. Den musikalske ledelse havde Manno Wolf-Ferrari.

Ser man ganske nøgternt paa »Norma«, som rent musikalsk kunstværk, ja, saa kommer man ikke uden om, at det er af saare ujævn kvalitet. Det rummer en masse ligegyldigt, fyldt side om side med sublime partier og prægtigt klingende korsatser, melodiske strofer af reneste og ædlest skønhed afløses gang paa gang af banale uhyrligheder af naiveste art. Dette gælder dog navnlig begyndelsen — efterhaanden som handlingen skrider frem, synes der at komme et fastere greb om den musikalske udformning. Alligevel blev aftenens indtryk ret blandet, hvortil ogsaa bidrog, at den i sin struktur meget gennemsigtige instrumentale sats paa afgørende vis blottede orkestrets svage sider. Baade intonation og præcision var aftenen igennem langt fra at være upaaklagelig.

FLEMMING WEIS

Fra premieren i aften i Falkoner Centret paa det italienske gæstespils opførelse af Bellinis opera »Norma« bringer vi her et scenebillede, der viser tenoren Salvatore Puma som prokonsul Pollione, omgivet af sine romerske soldater.